

Sygn. akt II Cz 118/14

POSTANOWIENIE

K., dnia 31 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Henryk Haak – spr.

Sędziowie: SSO Paweł Szwedowski

SSO Marian Raszewski

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2014 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa J. C.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w S.

o zapłatę

w przedmiocie zażalenia pozwanego

na postanowienie zawarte w wyroku Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim z dnia 19 listopada 2013 r., sygn. akt (...)

postanawia:

1. **oddalić zażalenie;**

2. **zasądzić od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w S. na rzecz powódki J. C. kwotę 60,00 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym.**

Sygn. akt II Cz 118/14

UZASADNIENIE

Postanowieniem zawartym w wyroku z dnia 19 listopada 2013 r. Sąd Rejonowy w Ostrowie Wielkopolskim zasądził od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w S. na rzecz powódki J. C. kwotę 2.417,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim kwotę 660,00 zł tytułem opłaty sądowej i kwotę 939,20 zł tytułem nieuiszczonych wydatków (pkt IV – V).

Uzasadniając powyższe rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy wskazał, że oparł je na podstawie art. 100 k.p.c. i art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. W ocenie Sądu Rejonowego istnieją podstawy do obciążenia kosztami postępowania w całości pozwanego, gdyż oddaleniem pozwu objęto nieznaczną część żądania, a ustalenie zasadzonej kwoty zależało od oceny sądu.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł pozwany zarzucając naruszenie art. 100 k.p.c. oraz art. 100 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych poprzez jego błędną wykładnię i niewłaściwe

zastosowanie tj. niezastosowanie zasady stosunkowego rozdzielenia kosztów i obciążenie pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów w całości ze względu na to, że oddalono nieznaczną część żądania, a ustalenie zasądzonej kwoty zależało od oceny sądu, gdy tymczasem powódka przegrała niniejszą sprawę w 22,73 %, co nie może stanowić nieznaczonej części żądania, a okoliczności niniejszej sprawy nie dają podstaw do uznania, że ustalenie zasądzonej kwoty zależało od oceny sądu.

W oparciu o te zarzuty pozwany wniósł o zmianę pkt IV zaskarżonego postanowienia poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 1.318,24 zł tytułem zwrotu kosztów procesu oraz zmianę pkt V zaskarżonego postanowienia poprzez nakazanie ściągnięcia od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Ostrowie Wielkopolskim kwoty 1.235,70 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, jak również o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W piśmie procesowym z dnia 29 stycznia 2014 r. strona powodowa wniosła o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania wywołanego wniesieniem zażalenia, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy, zważył co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Stosownie do art. 100 zdanie 2 k.p.c. w razie częściowego uwzględnienia żądań pozwu sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczonej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu.

Należy zgodzić się z zarzutem skarżącego, że przegranie przez powódkę sprawy w 22,73 % nie uzasadnia uznania, że powódka uległa przeciwnikowi tylko w nieznaczonej części. Za "nieznaczonej część żądania" w literaturze uznaje się wartość majątkową lub kwotę pieniężną tak nieznaczonej, że strona nie wdałaby się w proces, gdyby miała tylko takiego roszczenia dochodzić lub przed takim roszczeniem się bronić, przy uwzględnieniu jej konkretnej sytuacji życiowej (por. glosa K. Lipińskiego do orzeczenia SN z dnia 16 stycznia 1957 r., 2 CZ 79/56, OSPiKA 1958, z. 33, poz. 69; glosa aprobująca E. Wengerka do postanowienia SN z dnia 21 stycznia 1963 r., III CR 191/62, OSNC 1964, nr 1, poz. 64).

W niniejszej sprawie powódka domagała się zasądzenia na swoją rzecz kwoty 12.500,00 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz kwoty 700 zł tytułem odszkodowania. Żądania te zostały utworzone w kwotach – odpowiednio - 10.000,00 zł i 200,00 zł. Tym samym różnica pomiędzy sumą dochodzonych roszczeń a sumą roszczeń zasądzonych wynosi 3.000,00 zł. W ocenie Sądu Okręgowego nie można uznać, że wysokość tej kwoty wespół z sytuacją życiową powódki uprawnia do uznania, że nie stanowi ona dla powódki żadnej szczególnej wartości majątkowej.

Należy jednak zgodzić się ze stanowiskiem Sądu I instancji, że w rozpatrywanej sprawie – wbrew stanowisku skarżącego - zachodziły podstawy do uznania, że za obciążeniem pozwanego obowiązkiem zwrotu wszystkich kosztów przemawia okoliczność, że określenie należnej powódce sumy zależało od oceny sądu. Oceny tej nie zmienia podnoszony przez skarżącego fakt, że w rozpoznawanej sprawie Sąd I instancji oparł swoje ustalenia m.in. na podstawie opinii biegłego sądowego z dziedziny ortopedii i traumatologii, przyjmując w całości wnioski płynące z tej opinii dotyczące zakresu doznanego przez powódkę trwałego uszczerbku na zdrowiu, albowiem wysokość tego uszczerbku nie stanowi jedyne kryterium ustalenia wysokości zadośćuczynienia za doznaną krzywdę z tytułu uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia. Przyjmuje się bowiem, że kryteria istotne przy ustalaniu odpowiedniej sumy zadośćuczynienia to m. in.: rodzaj naruszonego dobra, zakres i rodzaj rozstroju zdrowia, czas trwania cierpień, wiek pokrzywdzonego, intensywność ujemnych doznań fizycznych i psychicznych, rokowania na przyszłość, konsekwencje uszczerbku na zdrowiu poszkodowanego w życiu osobistym i społecznym oraz stopień winy sprawcy (zob. m.in. wyr. SN z 20.04.2006 r., IV CSK 99/05, LEX nr 198509; wyr. SN z 09.11.2007 r., V CSK 245/07, OSNC-ZD 2008r., z. 4, poz. 95). Ustalenie, jaka kwota w konkretnych okolicznościach jest "odpowiednia", należy do sfery swobodnego uznania sędziowskiego (post. SN z 27.07.2005 r., II KK 54/05, LEX nr 152495). Należy zatem uznać, że zależy ono od

oceny sądu, gdyż przepisy prawa materialnego cywilnego nie określają ściśle kryterium określenia wysokości żądania, co sprawia, że zastosowanie art. 100 zd. 2 k.p.c. nie jest w takich wypadkach wykluczone (por. wyr. SN z 09.08.1965 r., II PR 267/65, LEX nr 13887; post. SN z 10.03.1972 r., II CZ 6/72, LEX nr 7072; uzasadnienie post. SN z 17.11.2011 r., III CZ 61/11, LEX nr 1101327; wyr. SA w Białymstoku z 12.09.2013 r., I ACa 363/13, LEX nr 1372247). Wyłączenie przewidzianej w art. 100 zd. 2 k.p.c. możliwości włożenia na pozwanego obowiązku zwrotu wszystkich kosztów procesu winno nastąpić w sytuacji, w której strona powodowa żądała zadośćuczynienia pieniężnego w wysokości rażąco wygórowanej w stosunku do przyznanych, w podobnych przypadkach, w orzecznictwie sądowym (zob. wyr. SN z 04.10.1972 r., II PR 223/72, LEX nr 7144; post. SN z 17.11.2011 r., III CZ 61/11, LEX nr 1101327; post. SN z 05.12.2012 r., I CZ 43/12, LEX nr 1284711; wyr. SA w Białymstoku z 12.09.2013 r., I ACa 363/13, LEX nr 1372247), co jednak w niniejszej sprawie nie miało miejsca.

Z uwagi na powyższe na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w punkcie 1 sentencji postanowienia.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. i § 12 ust. 2 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (j. t. Dz. U. z 2013 r., poz. 490).